

δεῖς μένοι εἶπε, Τί ζητεῖς; ἢ, Τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

Ἄλλ' ἡ φιλοσοφική συμπάθεια τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκδηλοῦται ὅταν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι φέρουσι πρὸς αὐτὸν γυναῖκα ἐπὶ μιᾷ συλληφθεῖσαν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ζητοῦντες νὰ λιθοβοληθῇ, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον Μωσέως. Τί ἀπάντησεν εἰς αὐτούς;

— Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω.

Καὶ ἀμέσως ἐσχηματίσθη κενὸν περὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν Ἰησοῦν. Συνήφθη δὲ ἀναμεταξύ των ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Ποῦ εἰσὶν ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου; οὐδεὶς σε κατέκρινεν;

— Οὐδεὶς, κύριε.

— **Οὐδὲ ἐγὼ σὲ κατακρίνω**· πορεύου καὶ μηκέτι ἀμάρτανε.

* *

ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους, τοιοῦτος ὢν, ποιητῆς, τρυφερός, καρδιά μεγάλη, διάνοια μειζων, ὑψώθη ὑπὲρ τὸν νόμον τοῦ Μωσέως, ὑψώθη ὑπὲρ τὴν Πεντάτευχον καὶ τοὺς Προφῆτας, ὠνειρεύθη ἑαυτὸν πλήρη Θεοῦ καὶ ὡς Θεὸς ἐδίδασκε διδασκαλίαν νέαν, βασιλείαν νέαν, ἠθικὴν νέαν, φιλοσοφίαν νέαν. Ἡ Συναγωγὴ εἶχε τὴν ἠθικὴν τῆς, ἀλλὰ τὴν ἠθικὴν αὐτὴν ὁ Χριστὸς τὴν ἐπλάτυνε, τὴν ἐξιδέωσε, ἐγκλείσας αὐτὴν ἐν χρυσαῖς νεφέλαις κόσμου νέου, ὃν μετρησίωσε, πολὺ, πολὺ ὑψηλὰ, καὶ δεῖξας αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου του ὡς μεμακρυσμένον ἀκτινοβόλον σημεῖον, εἶπε τοῖς θνητοῖς: Θνητοί, ἰδοὺ ἡ σωτηρία σας. Θνητοί, ἰδοὺ ἡ ἀναγέννησίς σας.

Κυρίως δὲν ἤθελεν ἱερεῖς, δὲν ἤθελε τελετὰς, δὲν ἤθελε καπνοὺς, δὲν ἤθελε λαμπάδας, ἀλλ' οὔτε ψάλτας, οὔτε κανδυλανάπτας, οὔτε Μεθοδίου καὶ Παναρέτους, οὔτε φελόνια, οὔτε ἄμφια, οὔτε ἐγκόλπια, οὔτε πατερίτσας. Ἐβδελύσσετο τὴν ὕλην, τὴν ἐπίδειξιν, τὴν ὑποκρισίαν, τὰς νηστείας. Ἐβδελύσσετο τὰς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μεσολαβοῦντα ὄργανα, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, ἐπισκόπους, πάπας, καρδιναλίους. Ἦθελε τὸ δίκαιον τῶν δικαίων, ἤθελε ἀκόμη καὶ τὸ δίκαιον τῶν ἀδίκων. Ἦθελε τὴν καταστροφὴν τοῦ πλοῦτου ὡς πηγῆς ἁμαρτίας, ἤθελε τὴν ἀνόρθωσιν τῶν πτωχῶν, ὡς τέκνων τοῦ αὐτοῦ πατρός. Ποῦ προσήχετο; Εἰς τὰ ὅρη. Τί προσήχετο; Τὸ Παῖτερ ἡμῶν. Ἦτο ἐναντίος τῆς κρατούσης νομοθεσίας, τῆς αὐστηρᾶς καὶ δρακοντείου τοῦ Μωσέως νομοθεσίας. Ὄνειρεύθη τὸν κόσμον δημιουργηθέντα δι' ἐνὸς φιλήματος καὶ ἤθελε τὸ φίλημα νόμον τοῦ κόσμου.

* *

Αὐτὰ ὅλα τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Σταυρὸν, περιτεθειμένον χλαμύδα κοκκίνην, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐξ ἁκανθῶν, εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ κάλαμον, δεξιᾷ δὲ καὶ ἀριστερᾷ δύο ληστὰς.

* *

Ἄλλ' οἱ αἰῶνες μετέβαλον τὸν σταυρὸν του εἰς θρόνον, τὴν χλαμύδα του εἰς πορφύραν, εἰς στέφανον ἐκ ῥόδων τὸν στέφανον ἐξ ἁκανθῶν, τὸν κάλαμον εἰς σκήπτρον καὶ τοὺς δύο ληστὰς εἰς τοὺς λατρεύοντας αὐτὸν δύο κόσμοις.

*

Χριστὲ βασιλεῦ, Χριστὲ ἀρωμάτιζε, Χριστὲ ἐγάπα!

Καλεῖσθαι.

ΤΙΝ! ΤΟΓΚ!

Τίν, τόγκ, ὕμνου ἢ ἐκκλησιαῖς τὰ πάθη τοῦ Κυρίου! τόγκ, τόγκ, σημαίνει θλιβερὰ καὶ ἡ Ρούσικη καμπάνα! Σταυρόνουν οἱ Τσιφούτηδες ὅτὸν τόπο τοῦ Κρανίου ἐκεῖνον ποῦ τοὺς χόρτασε μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ μάννα.

Τίν, τόγκ, βαροῦν ἢ Ἐκκλησιαῖς, Παρασκευὴ μεγάλη, καὶ μὲς ὅτὰ μαῦρα ὁ παππᾶς τὸν σταυρωμένο ψάλλει.

Τίν, τόγκ! πηγαίνει καὶ ἔρχεται τῶν κυριῶν τὸ φύλον μὲ τὰ βαμμένα μάγουλα, τὰ μάτια καὶ τὰ φρύδια, φιλεῖ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον μὲ πόσσα, μὲ κουνήματα καὶ νόστιμα παιχνίδια.

Λουλούδια ἐπιτάφια μοιράζουν οἱ παππάδες, καὶ κἄπως σκανδαλίζονται καὶ αὐτοὶ μὲ τῆς κυράδες.

Τόγκ, τίν! ἡ νήστεια, φαίνεται, τὰ νεῦρα ἐρεθίζει, καὶ βλέπεις μούραις κόκκιναις καὶ μάτια πυρωμένα, τὸ λάδι καὶ ἀνάισθητο κορμὶ καταφλογίζει, καὶ ὁ Σατανᾶς τοὺς εὐσεβεῖς πειράζει ὀλοένα.

Πετᾶ καὶ μὲς στῆς Ἐκκλησιαῖς ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ὁ σταυρωμένος γίνεται τοῦ Ἐρωτα μεσίτης.

Τίν, τόγκ! κυττάζω γύρω μου κυρίας καὶ κυρίους νὰ σπρώχνουν, νὰ στριμώνωνται καὶ νὰ σταυροκοποῦνται, βλέπω *Νυμφίους* νὰ γελοῦν μαζί μὲ τοὺς *Νυμφίους*, μάτια ὑγρὰ νὰ στάζουν καὶ μπράτσα νὰ τσιμπιοῦνται. Ἀκούω καὶ μιὰ ὁμορφὴ μαυροντυμένη χήρα γιὰ ἄνδρα νὰ παρακαλῇ τοῦ κόσμου τὸν σωτῆρα.

Τόγκ, τίν! κουζίνα ἔρχεται παχειὰ νὰ προσκυνήσῃ μ' ἓνα φαντάρο ἑξάδερφο, καὶ κἀνὲ τὸ σταυρὸ τῆς, σκύφτει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μὲ σέβας νὰ φιλήσῃ, καὶ κατὰ λάθος, φαίνεται, φιλεῖ τὸν ἑξάδερφό τῆς.

Ἄ! δὲν πειράζει τίποτα, συμβαίνουν τέτοια λάθη, γιὰ ἓνα τέτοιο φίλημα ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη.

Τίν, τόγκ! ἡ κάθε ἐκκλησιὰ μὲ μυρωδιὰς γεμίζει, καὶ μιὰ παρθένος πρὸ ψηλὰ κρατεῖ τὸ μισοφόρι, καὶ λίγο πόδι κάτασπρο καὶ ἐμένα διαβολίζει... Χαρὰ σ' ἐκείνη τῇ μαμμᾷ, ποῦ ἔχει τέτοια κόρη! Γλυκαῖς ματιαῖς σταυρόνουνται ἀπ' τὸ Χριστὸ ἀπάνω, καὶ ἐγὼ σὰν χάχας στέκομαι καὶ τὸ σταυρὸ μου κἀνω.

Τόγκ, τίν! ὁ πόρνος, ὁ φονιᾶς, ὁ κλέφτης τοκογλύφος, ἢ ἑσχισμένη μοιχαλὶς μὲ τὰ γυμνά τῆς στήθειας, ὅλοι αὐτοὶ μαζεύνονται μὲ Φαρισαῖοι ὕψος ἐμπρὸς εἰς τὸ θεάνθρωπο, στοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια. Ὅλοι αὐτοὶ παῦ ἔρχονται ἐδῶ νὰ τὸν φιλήσουν, ἢ μποροῦν καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ φτηνὰ νὰ τὸν πουλήσουν.

Τίν, τόγκ! καὶ τώρα ἔρρισκονται πολλοὶ Ἰσκαριῶται, καὶ ἂν ὁ Ἰούδας ἐπειτα μετάνοιωσε καὶ ἐπνίγη, μὰ τὴν κρεμάλα φεύγουνε οἱ τωρινοὶ προδόται, καὶ γὰρ μετάνοια τὴν καρδιὰ κανεῖς τῶν δὲν ἀνοίγει. Πολιτικοὶ ἀτσιγγανοὶ, πολιτικοὶ Ἑβραῖοι, ἡ μαρμαρένια τῶν καρδιὰ γὰρ τίποτα δὲν κλαίει.

Τίν, τόγκ! ἰδοὺ καὶ οἱ πλούσιοι—σταθῆτε παραπέρα—καὶ τοῦτοι τὸν Θεάνθρωπο στιγμὴ δὲν τὸν ξεχνάουν, καὶ ἂν οἱ πτωχοὶ σὺν ἀδελφῷ τὸν εἶχαν καὶ πατέρα, καὶ αὐτοὶ φροντίζουσε πτωχοὺς γὰρ ἀγάπη του νὰ κάνουν. Φιλήσετε, φιλάργυροι, καὶ σεῖς τὸν σταυρωμένο, καὶ πνίξετε τὸν νηστικό καὶ τὸν ἀπελπισμένο.

Τόγκ, τίν! Χριστέ, πῶς δὲν χαλᾷς αὐτὴ τὴ νέα πλάσι; πῶς κάθεσαι καὶ σὲ φιλεῖ τὸ ἕνα καὶ ἄλλο φύλο; γιὰτὶ δὲν ἀναστένεσαι, προτοῦ τὸ Πάσχα φθάσῃ, νὰ μᾶς τσακίσῃς τὰ πλευρὰ μὲ τοῦ σταυροῦ τὸ ξύλο; Ἡ τόση εὐσπλαγχνία σου καὶ ὑπομονὴ σου φθάνει.... καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ διάβολος ἀκόμη δὲν μᾶς πιάνει.

Souris.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ.

Περὶήγησις εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ἑσπέρα Τρίτης.

— Κυροῦλα, ῥωτῶ πρῶτῃ πρῶτὴ τὴν γραία σπιτονοικοκυρά μου, τί θὰ ψάλλουν ἀπόψε στὴν ἐκκλησίαν;

— Τῆς Κασσιανῆς, παιδάτσι μου.

— Τῆς Κασσιανῆς; Καὶ τί ἔκανε ἐκείνη καὶ ἁγίασε, ξέρεις νὰ μοῦ πῆς, κυροῦλα;

— Νὰ, ἦτανε ἁγία καὶ ἁγίασε.

— Αἱ ἔλα τότε νὰ στὸ πῶ ἐγώ.

— Νὰ μὴ μοῦ τὰ πῆς ὅμως περὶ διὰ γραμμάτων.

— Ὅχι, ὄχι. Ρωμαῖκα. Λοιπὸν. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ βασιλέας τῆς Πόλης Θεόφιλος ἐγύρεψε νὰ παντρευτῇ. Ἐβγαλε, λοιπὸν, ἕνα διάταγμα καὶ εἶπε νὰ μαζευτοῦν ὅλα τὰ κορίτσα τῆς Πόλης στὸ παλάτι του, γὰρ νὰ διαλέξῃ τὴν ὡραιότερη.

— Τίς ξέρει, τί γυναῖκας θὰ ἦτανε.

— Βέβαια· βασιλέας καὶ καλὸς γίνεται; Λοιπὸν ἐμαζευτήκαν μιὰ μέρα ὅλαις ἡ ὡμορφότερες τῆς Πόλης, κοντὰ σ' αὐταῖς ἐπῆγε καὶ ἡ κυρία Κασσιανή, κορίτσι πεπαιδευμένο καὶ θυγατέρα πατρικίου....

— Μπᾶ! Παντρεύτηκε ὁ Πατρίκιος; Ἡδὴ, μὲ ψευτίσεις, καὶ πότε παντρεύτηκε καὶ πότε ἔκανε κιόλας κορίτσι τῆς παντρείας. Καλὸς γιὰτὸς γὰρ πᾶσα πόνο. Μορφονιός. Ἐγίνε καὶ καθηγητής. Πῆρε καὶ κηνούρια καρότσα....

— Ὅχι αὐτουνού τοῦ Πατρικίου, πατρίκιος θὰ πῇ, στὴ γλώσσα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου, πλούσιος, νὰ σὺν τὸν Μελά, τὸν Νεγροπόντη....

— Αὐτὸνε ποῦ ἤθελαν νὰ βάνουν φυλακὴ; Μὰ γιὰτὶ τοὺς λένε χρυσοσκαθάρους αὐτουνούς τοὺς πλουσίους;

— Ἄλλη φορὰ στὸ λέγω. Λοιπὸν, ἡ Κασσιανὴ κοντὰ σὲ ὅλαις τῆς ὡμορφαις ἔλαμπε σὺν τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι. Τὴν εἶδε ὁ βασιλέας καὶ τὴ λυμπίστηκε....

— Ἀμ δὲ συχάζει καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τώρα μὲ παιδιά. Καὶ νὰ πῆς πῶς δὲν ἔχει ὡμορφὴ γυναῖκα! Ἐκείνη εἶναι ἄγγελος....

— Ἄλλα λέγω γῶ, ἄλλα λὲς σύ. Ἄφησε νὰ τελειώσω. Λοιπὸν ὁ βασιλέας ἄμα τὴν εἶδε, τὴν ἐπλησίασε....

— Μπᾶ ντροπαῖς! Ἐτσι μέσα στὰ μμάτια τόσων κοριτσιῶν. Μπᾶ ντροπαῖς, μπᾶ, μπᾶ!

— Κρατῶντας ἕνα μῆλο στὸ χέρι, χρυσό, σὺν τὸν Πάρη ποῦ ἔκρινε τῆς τρεῖς θεαῖς γυμναῖς, ποῖα ἦναι ὡραιότερη, καὶ τὸ ἔδωκε στὴ Ἀφροδίτη, ἔτσι καὶ ὁ Θεόφιλος τὸ ἔδωκε στὴ Κασσιανή, σημεῖο πῶς αὐτὴ προτιμᾷ. Δίνοντας τῆς δὲ τὸ μῆλο τῆς εἶπε — Ἀπὸ τῆς γυναῖκα βγαίνουν ὅλα τὰ κακά. Εἰς αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Κασσιανὴ τοῦ εἶπε. — Ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ, βασιλεῦ, διότι καὶ σὺ ἀπὸ γυναῖκα γεννήθηκες! Σ' αὐτὸν ἀπάνω τὸν λόγο ὁ Θεόφιλος φουρκίσθη, καὶ τῆς πέρνει τὸ μῆλο καὶ τὸ δίνει τῆς Θεοδώρας, ὡμορφῆς κόρης, μὰ λίγο ξεθγαλμένης, καὶ ἔτσι τὴν στεφανώθη.

— Τρομάρα του. Δὲν ἔπερνε τὸ τίμιο κορίτσι, μόνο τὸ ξεσυνερίστηκε!

— Λοιπὸν. Ἡ Κασσιανὴ γὰρ τὴ προσβολὴ τὸ πῆρε κατὰκαρδὰ καὶ σηκώθη καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι. Ἀλλὰ δὲν ἦτανε καὶ αὐτὴ τόσο φρόνιμη, διότι ἀγαποῦσε ἕνα ἄξιωματικό ὀνομαζόμενο Ἀκύλλα....

— Τὴ σκύλλα! Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε τὸν νοῦν τῆς ἀπάνω τῆς καὶ μίλησε ἔτσι τοῦ βασιλέα. Ἀμ, δὲν χάνει τὸ νοῦν τῆς γὰρ ἕνα ἄξιωματικό καὶ ἡ κόρη τῆς κυρᾷς Κώσταντας. Θέλουν ν' ἀκοῦν σπαθὶ καὶ ἄς μὴν ἔχουν ψωμί....

— Ἀλλὰ ὁ Θεόφιλος τὴν ἀγαποῦσε. Τί κάνει λοιπὸν. Σηκώνεται μιὰ μέρα, ντύνεται τιπτίλι καὶ μιὰ καὶ δυὸ, πάει στὸ μοναστήρι ποῦ ἦτανε ἡ Κασσιανή. Ἡ Κασσιανὴ εἰς τὸ μοναστήρι, γὰρ νὰ περνᾷ τῆς ὥραις τῆς, τὸ εἶχε ρίξει στὴ ποίησι καὶ εἶχε γράψει τὰ τροπάρια ποῦ θὰ διαβάσουν ἀπόψε στὴν ἐκκλησίαν. Τὴν ὥρα δὲ ποῦ ἐπῆγε ὁ βασιλέας, ἦτο ὥρα ποῦ ἤθελε ν' ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία. Μπαίνει μέσα καὶ ἔρρισκε ἐπάνω στὸ βιβλιοστάσιο ἕνα τετράδιο τῆς Κασσιανῆς ποῦ εἶχε γραμμένους κατὰ στίχους μισοτελειωμένους. Τί κάμει λοιπὸν, βγάζει τὸ μολύβι του καὶ ἀρχίζει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς στίχους τῆς Κασσιανῆς νὰ γράφῃ ἄλλους δικούς του ἐρωτικούς. Κοντὰ σ' ἐκείνη τὴν ὥρα φθάνει καὶ ἡ Κασσιανή, βλέπει τοὺς στίχους καὶ ῥωτᾷ—Ποιὸς μοῦ ἔγραψε αὐτά; Ποιὸς μοῦ ἔγραψε αὐτά; Ποιὸς ἀμάρτησε μέσα στὴν ἐκκλησίαν; — Ἐγώ, λέγει ὁ Θεόφιλος.

— Καὶ τί ἐξουσία εἶχες σὺ, κύριε, νὰ μπῆς μέσα σὲ μοναστήρι γυναικῶν; . . .

— Καλὰ τοῦ τὰ εἶπε, μπράβο της. Τὸν παληάνθρωπο!

— Τότε τῆς ἀπαντᾷ ὁ βασιλέας. Ἐγώ εἰμαι τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν. Ἐγώ εἰμαι ὁ Θεόφιλος, ὁ βασιλέας. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη νὰ καὶ μπαίνει μέσα ὁ ἄξιωματικός Ἀκύλλας, ὁ ἐργολάβος τῆς Κασσιανῆς.

— Ἐξω, λέγει, εἰς τὸν βασιλέα....

— Σῶσε, Παναγία μου, καυγᾷς θὰ γίνῃ. Πῶ, πῶ, φουρτοῦνα.

— Ὄξω σὺ, τοῦ λέγει ὁ βασιλέας. Φυλακὴ. Θυμῶναι ὁ Ἀκύλλας, τραβᾷ τὸ σπαθί—Πιάστε τον, φωνάζει ὁ